

Det jag minns mest från mitt barndomshem i Slirsvedjan, var jularna. Min rätta mor ville verkligen fira jul. Vi hade en julgran på jul. Så länge vi bodde i Slirsvedjan hade vi fotogenlampor. På jul var det särskilt storslaget, då hade vi två lampor som hängde i taket så att det skulle vara mera ljus. 14 linjers lamporna lyste bra och så fanns det 10 linjers lampor. Man behövde inte sitta ända vid lampan för att kunna läsa. På julnatten fick en lampa brinna hela natten.

Vi hade ingen tomte hemma, men vi gav varandra julklappar. Ett, två, tre gick vi ut och så smög vi tyst till dörren och öppnade den och kastade in julklapparna. Så sprang vi ut och så skulle de andra komma och ta oss ute på åkrarna. Det var bara vi barn emellan som gav varandra julklappar. Jag minns inte att pappa gav mig någon julklapp förrän vi kom till Trehörningsjö.

Min mor var väldigt styv på att laga mat. Hade vi grisar så slaktade vi dem till jul. Alla sorters mat fick man äta som mor kunde åstadkomma. Det enda jag minns som köptes var socker, sirap och salt förstås. Det fanns inget hårt bröd hemma. Mor bakade bullar och tunnbröd och man bröt det i mjölk och gjorde bryta. Tunnbröd bakades bara två gånger per år, på höst och vår. Vi hade en bagarstuga i Slirsvedjan. Från början hade vi kanske tre kor, men pappa odlade upp mer mark. Till slut köpte han också en häst, det var år 1906. Före dess lejde han för plogningen.

Vid slättertid slog han allt med lie. Först då han kom till Trehörningsjö köpte han en slättermaskin. Han lejde för att köra hem höet. Pappa köpte en tröskmaskin 1907 eller 1908. Det var 'hästvandring och skakverk'. Det tog en dag att tröska. Vi hade en häst som drog hästvandringen. Far tog med sig hästvandringen till Eriksberg och jag löste den sedan på auktion. Jag bytte bort den sedan mot kokplattor som jag använde i Eriksberg. Självremsande tröskverk köpte vi 1936, den stora tröskan. Det var Fridian Olsson, Märten Hägglund, John Eriksson och en till som köpte den. Vi kopplade på ett kastverk mot tröskverket så allt gick från tröskverket till kastverket. Pappa kastade alltid för hand innan han köpte kastverket. Vi använde vanliga plogar.

De var egentligen inte frälsta utan kyrkliga båda föräldrarna. Det var så långt till kyrkan men vi for sällan dit innan vi hade skaffat oss häst. Jag var aldrig till kyrkan någon gång under den tiden som vi bodde i Slirsvedjan och jag har aldrig gått i någon söndagsskola. Jag var på ett möte en gång som barn. Vad jag kan förstå var det Helgelseförbundets evangelister som hade mötet. Det var två flickor som hade möte i Västra Kärrsjö. Det var troligtvis hos Strandbergs. Mamma och jag gick dit. Där var mycket folk från Kärrsjö.

Gottfrid reste till Amerika år 1906. Erik tjänade dräng hos Lindqvist i Kärrsjö och så flyttade Alfred dit också. Han var hemma bra länge ty han högg timmer åt pappa 1910.

Vi hade ingen skog vi hade bara rättigheter. Vi fick ta ved och virke så mycket vi ville. Vi hade vanliga timmersvansar att såga med och så hade vi dubbelsåg, stocksåg med handtag i båda ändar, som man drog fram och tillbaka, två stycken. Pappa var träarbetare så han byggde hus, jag minns ej vilka hus han byggde, jag minns att han har reparerat skolan i Kärrsjö. Han var ofta uppe i Aspsele.

Han var ofta borta. Mamma fick ju för det mesta slå torpet och bärga torpet alldeles ensam. På somrarna var pappa oftast borta på träarbete. Vi var tvungen att göra dagsverk för arrendet på torpet, hos Teodor, han ägde det torpet. Pappa gjorde 18 dagsverk och mamma gjorde 12, och dessa skulle göras i brådaste tiden på slättan och då man skördade korn och under vårarna. Jag gick i skolan i Kärrsjö något år 1909. På sommaren for jag till vallskogen. Jag har gått lite i skolan. Jag gick några klasser i Remmarn också. Jag var hos Holmgrens i Remmarn tre somrar och två vintrar. Jag var nio år gammal då jag vallade första året, då fick jag det första året 3:50 per ko. Jag tror att jag gick en klass innan jag for till Remmarn. Jag var bara nio år då jag flyttade, då jag vallade kor första året. Jag var aldrig hem på helgerna, jag följde pappa

hem på julen. Jobbade lite efter skolan, jag var ju så ung. Jag fick då ingen lön för somrarna, de födde ju mej på vintrarna.

Det jag hjälpte till med var att hugga, vid sista året hjälpte jag till med att köra myra. Självt hade dom en liten pojke. Vidare hade han två sönder som bodde i Amerika. Också en flicka som skötte hushållet. Hon hette Terese. Så hade dom en hushållerska så det var två kvinnor som skötte hushållet.

Min rätta mor dog 1909. Ja, hon var lite sjuk, men inte så mycket. Hon fick underlivsbesvär. Det gick ganska fort. I dödsattesten stod det att hon avled av vatten i lungsäcken samt en svulst i livmodern. Min syster Elin var född 1896 så då mor dog var hon 13 år. Min far skulle ha en hushållerska första året, men det gick dåligt med det. Elin skötte om hushållet och lagårn. Erik var i timmerskogen då. Vi var ensamma vi barn. Min farmor levde ända till 1930. Farfar dog 1903.

1914 då kriget bröt ut skötte jag om faster Tilda och farbror Jonas barn. De bodde ju nära intill farmor som bodde i sin egen lilla stuga uppe på backen. Hon var nere hos oss mycket, kom och sjöng för oss. Hon var väldigt fin av sig farmor, hon var snäll. Så jag var där hos farbror Jonas som vi kallade honom. 1915 skulle jag börja som dräng. Jag fick 60 kr för sommaren, det var ju bra att kunna tjäna lite pengar.

Farfar var snickare, farmor blev frälst först, och talade om det för farfar som kom hem från sitt arbete som byggnadssnickare. Då sa farfar:

”Ja, jag är så oren så att jag kan inte ligga med dig på nätterna.”

Han ansåg sig vara så ovärdig. Då sa farmor:

”Vi kan ju be till Gud att du också blir frälst”.

”Det kan jag aldrig bli, jag kan aldrig tro på att jag kan bli frälst”, sa farfar.

Han kämpade så kolossalt och bad så intensivt. Att han var frälst, det trodde farmor, men han trodde inte på att han var frälst. Han tvivlade på Guds löften.

”Han var så olycklig,” sa farmor.

Hon visste faktiskt inte hur hon skulle bära sig åt. Hon grät och sa åt honom:

”Du måste tro att Gud har frälst dig”.

Men till slut blev han frälst. Då blev han riktigt frälst. Han blev en så kallad ”klockarfar”.

Han gick och spelade orgel och Ante Andersson, far till Karl Andersson, predikade. Han läste postilla, han gick i gårdarna, så bar farfar en liten orgel på ryggen. Jag tror att Ante Andersson ägde den orgeln, och farfar spelade, och så sjöng dom. Han var bra på att sjunga farfar.

Han kom en enda gång och hälsade på oss i Slirsvedjan. Han skulle göra några kälkar så kallade gödselslädar, som vi kallade kälkarna. Det var enda gången jag såg farfar. Han bar helskägg, minns jag.

Han dog vad jag kan förstå av en hjärtinfarkt. Han tvärdog nästan. Han dog på Eriksberg, blev dålig på åkern nedanför landsvägen, vid ån. Då bar dom upp honom. Farfar var en väldigt bra vän till Gustav Vinter. Han låg i stugan deras. Han hade ramlat omkull nere vid ån och några hade burit upp honom. De sa åt farfar att de kunde skjutsa hem honom.

”Nej,” sa han, ”jag vill dö här”.

Och då låg han kvar där.

”Jag kan inte fara hem nu, jag vill dö här”:

Jag vet inte om de kallade på farmor, i alla fall så dog han där.

Min mormor dog 1872. Morfar dog 1930. Han bodde i Grundsjö där morbror Anton bodde. Han var gift tre gånger han. Han var ganska kraftig, men inte så vidare språksam. Han flyttade många gånger. Han bodde i Kantsjö och så hade han bott i Kroksjö. Han har bott uppe i Enkullen har jag hört också. Sista tiden bodde han i Grundsjö.

”Hade far någon kontakt med sina morbröder.”

”Jo, mycket”. Till exempel Jonas Hörnell, en morbror han var ju predikant. Han for till Husum och kom tillbaka och dog ganska fort sedan. Så har vi ju morbror Olle, far till Gottfrid Hörnell. Det var en väldigt snäll karl. Och så morbror Ante, Anton Olofsson. Han bar ju posten från Djuptjärn till Grundsjö. Jag arbetade tillsammans med honom. Han bodde hos pappa ett tag. Jag vet då han blev frälst. På natten kom Den Helige Ande över honom så att han skakade.

En morbror hette Oscar han bodde i Tväråbäck. Morbror Jonas och morbror Olof Hörnell var mina ’helmorbröder’.

Det var postgång från Trehörningsjö till Aspsele, de avlämnade då posten i Kärrsjö. Där fick vi hämta post då vi bodde i Slirsvedjan. Vi hämtade posten kanske var vecka. Sedan när vi flyttade till Trehörningsjö hämtade vi den hos Fridian Olsson, han bodde vid landsvägen. Valle Hörnlund hade också posten. Posten kom varannan dag. 1912 flyttade farfar till Eriksberg.

Då var jag uppe i Östansjö (Remmarn), hos Holmlund på hösten, så var jag bara hemma några dagar, sen for jag till Näslund, till faster Tilda. Därifrån for jag hem ganska många gånger.

Farfar hade Örnsköldsviks Allehanda som kom ut varannan dag.

Min farmor kunde inte skriva, men farfar kunde skriva.

Under första världskriget var det dåligt med mat. Försvaret lagrade mat och det fick ruttna bort och folket fick svälta. Så började de att ge ut brödkort men det var så sent det var ju brist på mat redan då. Man fick ju inte in någon mat från utlandet. Kaffet var slut men det var ju inte så viktigt. Det var även ransonering på socker.

Så kom spanska sjukan 1918. Många var sjuka och många dog. Linnéa var bara en liten flicka då. Hon fick fara från gård till gård och hjälpa dem att mjölka. Hon var hos faster Tilda, hon var hos Sjödins, hon var hos Hägglunds och flera ställen. Många dog, men hon klarade sig. Hos faster dog dom, oj.oj, vad sjuka de blev. Hon blev lejd, det var ju ingen som var frisk, dom var sjuka nästan varenda en. Hon var ju tvungen att hjälpa till, hon var ju så ung, hon var ju född 1903, hon var ju bara 15 år. 1918 var jag inte hemma. Jag minns Linnéa från skolan.

1916 for jag till Björna och tjänade dräng hos länsman Hörnfeldt, och där var jag tills jag reste till södra Sverige. Jag fick också en släng av spanska sjukan, men jag låg bara en dag.

Länsman Hörnfeldt hade en bondgård, jag var där ett år. Jag var i skogen först och sen for jag till torvmossen i Surahammar. Sen var jag arbetslös ett tag.

”Var bodde du då, när du var på torvmossen i Surahammar?”

Jo, i ett litet torp som kallades Stentorpet, sedan var jag arbetslös ett tag, och sedan åkte jag till Gävle, till ett stort sågverk där jag arbetade. Jag arbetade inte så lång tid där. Jag tjänade väldigt bra där, jag hade inga pengar när jag kom dit och dåligt med kläder så jag köpte mig en kostym och en klocka, så fick jag ändå pengar över till att resa till Norge. Jag hade en kamrat som hette Bertil Berling. Han och jag skulle fara till Spetsbergen. Jag var med på noterna. Vi skaffade pass i Gävle så åkte vi stambanan förbi Storlien, ända upp till Trondheim.

När vi kom dit gick vi till personalkontoret, för att anteckna oss för att fara till Trondheim. Det var den 19/7, då hade den sista båten farit till Spetsbergen. De kunde inte skicka någon annan båt den sommaren, alltså sista förbindelsen till Spetsbergen hade lämnat Trondheim för ett par dagar sedan. Vi gick sedan omkring där i Trondheim, det var en väldigt vacker stad. Vi skulle skaffa oss ett annat arbete. Vi var där, jag minns inte hur länge. Så jag sa till kompiserna, nu måste vi skaffa oss ett annat arbete.

”Hur mycket pengar har du kvar?” sa han.

Jag sa, jag har ju inte så mycket pengar, jag heller. Ja, då löste vi biljett till Kristiania. Så steg vi av tåget före på bondvischan. Det var mitt i slåttertids. Vi var utan pengar och kom till en bonde och frågade om vi kunde arbeta lite så att vi fick lite mat. Det var på kvällen. Ja, sa bonden, visst får ni arbete. Vi talade om att vi hade tänkt oss till Spetsbergen men att det var för sent.

Jag vet av en bonde här i trakten som vill ha några slätterarbetare, (slätterarbeiter). Ja, sen vi hade hjälpt den första bonden, och ätit där, så for vi till den andra bonden och han blev glad då vi kom dit. Han erbjöd oss 45 kr i ukken (veckan). Vi arbetade där i fem veckor, och då var det slut på slåttanna. Då måste vi kontakta landsfiskalen för att få uppehållstillstånd. Då han hade skrivit på passen och vi kom tillbaka till bonden, sa han:

”Jag har ju dikning, ni är ju vana att arbeta, så ni kan ju åta er det.”

”Nej, det ska vi inte göra”, sa vi och stack tillbaka till Trondheim igen.

Så sa jag till kompiserna, nu stannar vi inte här i Trondheim längre, vi åker någon annanstans. Så åkte vi båt till Bergen. Vi köpte mat där, vi köpte limpor och korv. Jag kan ju inte begripa, vi lämnade det då och gick in till luckan, där vi skulle bo. Då vi kom ut igen var all mat försvunnen, men vi var ju inte så mycket hungriga, så det gick ju bra. Någon hade knyckt maten.

Så åkte vi tåg tills vi kom till den första staden, Ålösund, eller Bodö, jag minns inte vad den hette. Båten gick i land där tidigt på morgonen och vi fick åter köpa limpa och sånt där. Så åkte vi båt igen. Det tog över ett och ett halv dygn att åka från Trondheim till Bergen. Då vi kom dit hade vi lite pengar kvar, så vi gick och svajade lite där. För att vi skulle ligga billigt gick vi till ett hotell som hette Berlindske hotellet. Det var ett hotell enkommt för passagerare på atlanttrafiken. Där väntade dom in en båt och sa:

”Vi vet ej om båten kommer in i natt, den är på väg, den är inte alls långt ifrån kusten, men ni får ligga här så länge ni vill, det kostar en krona”.

Men klockan fyra på morgonen väckte de upp oss för då hade båten kommit, då måste vi sticka iväg, och vi gick ut och svajade. Då sa jag:

”Nu åker vi härifrån.”

Kompisen tyckte att vi skulle åka till Oslo.

”Nej”, sa jag, ”nu åker vi inte till någon storstad”.

Närmaste stad var Hönefoss. Vi löste biljett dit, vi kom dit på morgonen, tror jag.

Det kanske finns arbete på träsliperiet fyra kilometer härifrån. Ådalens träsliperi, hette den. Vi kom dit och låg där nånstans på natten. På morgonen träffade vi några grabbar och frågade var arbetsbasen var, ty vi sökte arbete.

Arbetsbasen sa:

”Nej, jag har ingenting”.

Så det var ju ingenting att göra åt. Vi skulle sticka därifrån. Då mötte jag några av de grabbar som hade hänvisat oss.

”Fick ni något arbete”? sa de.

”Nej de verkade ha fullt”.

”Gå till slipermästar´n ”, sa de, ”och säg att ni är svenskar, han gillar svenskar”.

Vi stack dit. Han var en ganska behändig karl. Så jag sa åt honom, det var jag som förde talan. Jag sa att vi var ett par svenskar som söker arbete här, har slipmästar´n något åt oss. Vi frågade arbetsledaren men han sa att det fanns ingenting. Men slipmästar´n sa:

”Kanske har han något annat, gå och anmäl er en gång till, och hälsa från mig”.

Och så for vi dit igen och sa att vi hade varit till slipmästar´n, och han sa att vi skulle gå hit och anmäla oss.

”Ja, gå och ställ er där.”

”Fick ni arbete på en gång?”

”Ja, vi fick arbete på en gång.”

Dagen efteråt fick vi arbete inne i fabriken båda två. Det var ett träsliperi, och vi jobbade skift, 8-timmars skift. Sedan fick jag plats som pressare, man skulle pressa massabalarna. Men kompiserna stannade vid maskinen. Han fick inte det arbetet och blev lite misslynt.

Dagen efteråt for vi till arbetet igen. Han började vid maskinen och jag började pressa. Jag hade då inte samma skift som han, jag åkte över på ett annat skift. Då jag kom till skiftet som jag hade, frågade jag var kompiserna var nånstans. Jo, han har slutat sade de. Slipmästaren sa åt han först att han skulle göra arbetet riktigt, men han rättade sig inte efter honom, och så kom slipmästaren en gång till och sa:

”Om ni inte vill höra vad jag säger, så kan ni gå.”

”Ja, jag går väl då,” sa Berlin.

Ty han blev arg. Då jag kom upp dit vi bodde hade han redan farit.

Jag stannade emellertid kvar över ett år till. Jag gick också med i fackföreningen. Vi strejkade en gång så vi fick mer betalt. Arbetsgivaren tog budet på en gång. Vi behövde bara hota med att strejka.

Jag var där bra länge, det gick bra. Men så fick de inte leverera nog med varor mer så bra och det blev inskränkningar. Det var strax före jul 1920.

Då löste jag biljett hem direkt, jag kom hem till pappa och bodde där. Jag mötte pappa på bron, han kände nästan inte igen mig.

”Men känner inte pappa igen mig?” sa jag

Ja, då kände han igen mig. Hjalmar omfamnade mig och blev så väldigt glad och sa:

”Välkommen hem Oscar!”

Vi var som kompisar Hjalmar och jag. Elof var borta då och Algot bodde i Kärrsjö. Då min mor dog tog Lindkvist hand om Algot så att han skulle få vara där. Han var där tills han var nästan 18 år. Olga var hemma då jag kom hem. Då jag tjänade hos Hörnells 1915 då gifte sig pappa om sig med Hulda. Hon kom till oss 1914. De hade inget bröllop, bara kaffe.

Gustav Vinter bodde i farmors stuga, han var en ”förmåns-gubbe”.

Jag hjälpte pappa att hugga timmer efter jul ett tag och så ville Abramsson i Högbränna att jag skulle hugga uppe i Remmarn. Det gick i konkurs bolaget som de körde åt. Om jag hade varit riktigt hård hade jag nog fått den betalning som jag skulle ha men jag tog bara 50:- för alltsammans. Jag tyckte synd om den där Abramsson. Jag fick ju med mig lite mat hemifrån så jag klarade mig. Sedan var vi hemma till strax före midsommar. 4:e eller 5:e juni var det. Det var väldigt varmt tidigt den sommaren. Vi badade i Flärktjärn redan den 1/6.

Vi var på någon vägauktion, men fick ingenting. Vid den tiden bortauktionerades vägarbeten. Vi åkte ända upp till Stryxsele och Vilhelmina på landsvägsauktioner. Ja ända upp till Malgomaj. De skulle då bygga vägen upp från Malgomaj till Norge. Vi hade cykel då så vi cyklade men på Malgomajsjön så åkte vi båt, den är ju sex kilometer lång. Jag minns han som körde båten, det var en skäggig gubbe, fast han var språksam. Vi talade om att vi var ute och sökte arbete, det var ju emellertid så dåligt betalt på landsvägsauktionerna.

”Man ska arbeta då man får mycket betalt och man ska arbeta då man får lite betalt,” sa gubben.

Vi försökte emellertid ordna ett bättre jobb. Så åkte vi direkt från Vilhelmina till Torvsjö. Där var det en gubbe som hade dikningsarbeten, och där fick vi arbete. Det var Hjalmar, min bror, och Johan Malmgren. Från början var vi fyra när vi for hemifrån. Bland annat en bror till Gunnar Bylund. Han for tillbaka när vi hade varit i Lycksele. Ja, vi fick dikning. Där var vi hela sommaren. Vi var tre pojkar och frun kallade oss för: ”Trehörningsjödikarna”.

”Ja, ni är duktiga pojkar ni ’Trehörningsjödikarna’. Det är så att ni gör vilket jobb som helst, vad ni än får för jobb klarar ni av det.”

Hon lejde oss för att skära havre, hon fick inte tag på något annat folk, så lejde hon oss för att stämpla. För hon sa:

”Vad vi än sätter ’Trehörningsjödikarna’ till, så kan dom.”

Viktor Malmgren friade till en jänta i byn där, hon hette Selma.

Vi kom hem sen igen och arbetade i timmerskogen. For upp till Stryxsele och arbetade där en vinter också. Så hade vi olika arbeten. Ett år var jag på Nyåkers kronopark. Och högg timmer ett år åt ’Nordinskarlarna’.

Under tiden hade Hjalmar fått drängplats hos Hörnsten i Hörnsjö, då ville han att jag skulle komma dit och hjälpa honom. Han var ju som dräng men han fick göra som han ville, bestämma om avverkning också. Frun i huset var ju änka. I alla fall var jag där och arbetade ett tag, ty Hjalmar ville att jag skulle komma dit och avverka lite.

Jag hade förlovat mig på 1923. Detta var år 1924. Jag hade blivit frälst 1921. Strax efter sedan jag hade kommit hem från Torvsjön, blev jag frälst, på hösten, 6/12.-21.

Jag träffade mamma på mötena, men så dröjde det ända till 1923 innan vi förlovade oss. Då jag gjorde rekryten 1922, började vi brevväxla. Jag skrev ett brev till henne, så började vi brevväxla lite grann, men det var ju då ännu inte något parti mellan oss på något sätt. Men sedan fram emot jul, på sommaren 1923 förlovade vi oss och gifte oss 1925. Jag bodde då hemma. Då vi gift oss hade Hjalmar och jag köpt hemmanet i Aborrfors. Vi var bara förlovade då jag bodde hemma. Vi hade inget bröllop i kapellet. Vi hade en liten bjudning med släktingarna hos svärmor. Det var Elof och Ingrid som passade upp. Olga hade rest bort då.

Jag gav 4.500:- för Aborrfors, de skulle ha 1.000:- kontant. Det hade jag sparat. Hjalmar och jag köpte Aborrfors tillsammans. Jag fick en ko av pappa, löste en häst för 600:- på auktion, hon hette Pärla. Hon var så väldigt rädd för bilarna. Jag har aldrig sett en häst som var så rädd för bilar. Det gick inte att hålla den hästen, hon var inte van vid bilar, hon var 11-12 år gammal. Sedan var vi där, och så dog pappa 1927. Vi fick telefonbud från Hörnsjö.

De skickade bud att han låg på Umeå lasarett och ville att vi skulle komma dit. Hjalmar och jag åkte dit, och vi kom dit. Pappa var då alldeles sanslös då vi kom dit. Ja han hade sökt hjälp för sent, han hade urinförgiftning. Han hade fått prostatabesvär och sökte inte doktorn och så fick han urinförgiftning. Han sökte inte doktorn fort nog. Det var för sent redan då han sökte doktorn.

Då hittade Hjalmar på att vi skulle sälja och att jag skulle ta emot stället hemma.

Då sålde vi stället åt Artur Svensson och Holger Bäckman. Halva hemmanet var. De bodde då i Trehörningsjö. De var alldeles nygifta båda två. Vi tog 6.000:- för det, vi hade kostat på hemmanet en del vi hade byggt bra mycket, vi hade reparerat i köket. Så köpte vi Eriksberg för 6.250:-. Och så vart det auktion på lösöret. Det var mycket folk där, Hulda hade föreskrivits förmåner. Hon flyttade till Kantsjö sedan. Hon tänkte gifta om sig, men ångrade sig, hon var trött på gubben som hon hade ihop det med. Men sist kom hon tillbaka till Eriksberg. Då de byggde pensionärshemmet i Trehörningsjö, flyttade hon dit. Hon sa då:

”Vad skall jag göra med grejorna, jag har ju så mycket grejor?”

Jag sa:

”Ni får det bättre därnere för stugan här är ju så kall, ni får varmare därnere. Jag lovar att så länge ni lever får ni ha kvar grejorna uppe på vinden.”

Senare var hon så glad över att hon hade flyttat ner. Det var ju bra för mig också, ty så fort jag var nere och handlade så for jag till henne och hälsade på.

Vi hade också slättermaskin då. Jag löste en annan slättermaskin på auktion efter Kalle Lundberg i Högrännan. Den har jag kvar än.

Ett enda år slog jag vass i Flärktjärn. Irma tjänade hos oss den sommaren då, så jag sa till henne:

”Nu skall vi fara till Flärktjärn och slå vass”.

Vi försökte. Hon var ju inte alls van med det, och jag var också ovan.

"Nej", sa jag, "vi tummar på att vi aldrig ska fara och slå Flärktjärn någon mer gång".

Jag har aldrig slagit Flärktjärn mera.

"Vad var det för fler gårdar i byn?"

Albert Eriksson bodde i en gård i Svartmyra, han bodde där länge. Johan Eriksson bodde uppe på backen. Då Fridian Olsson gifte sig köpte han en halv fjärdedel av stället. Så byggde han en gård som senare brann. Då sålde Fridian åt Rolf Olsson och Rolf Olsson bytte sin gård mot John Eriksson. Pelle Olsson köpte en fjärdedel av Anders Isaks hemman. Det enda jag minns av honom var att han var sjuk och låg i sängen. Han dog kanske 1913. Pojkarna Anders Johan och Olle var kvar ogifta båda två också Pelle. Helmer han var gift med Ida Ölund, en väldigt trevlig människa. Hon dog 1944.

"Var du ute och fiskade något?"

Då Linnea och jag var nygifta var vi ute och fiskade i Flärktjärn, men sen slutade jag. Vi brukade då låna John Erikssons båt. Ibland fiskade vi efter stränderna. Men sedan vi sänkte Flärktjärn blev det lite fisk där.